

LUCAS

EN HET GEHEIM VAN HET WITTE BLOED

MARTIN KRUINIGER

17

Inhoud

Voorwoord	2
Proloog	3
1. de Gloed aan de Gracht.....	4
2. de Pestknal	8
3. Het Spoor van 1670.....	12
4. Wat Nadars Ziet en Wat Niet	16
5. Waar de Aarde Antwoordt.....	20
6. De Man met de Hoed die Niet Luistert	23
7. Wat de Grond Weet	27
8. De Cirkel Breekt.....	31
9. Wat Overblijft.....	35
10. Wat Blijft.....	40
Nawoord.....	44

© Copyright 2025 door Martin Kruiniger – Alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm. Het opnemen van deze publicatie is streng verboden.

Voorwoord

Sommige verhalen beginnen niet met een keuze, maar met een gevoel. Het gevoel dat iets niet klopt. Dat een spoor zichtbaar wordt dat eigenlijk verborgen had moeten blijven.

Dit boek begon met zo'n spoor.

Niet als een groot plan, maar als een vraag: *wat gebeurt er als je ontdekt dat je afkomst geen verleden is, maar een verantwoordelijkheid?* Wat als magie geen gave is om mee te pronken, maar een last die je moet leren dragen?

In **Lucas en het Geheim van het Witte Bloed** keren bekende personages terug, maar niets is meer zoals het was. De wereld is donkerder. De keuzes zijn zwaarder. En wat eerst een avontuur leek, wordt langzaam iets wat niet meer ongedaan gemaakt kan worden.

Dit is een verhaal over familie, over bloedlijnen die verder reiken dan je durft te kijken, en over de pijnlijke waarheid dat je soms pas groeit wanneer je faalt. Over vasthouden en loslaten. Over beschermen wat niet gezien wil worden, en over de vraag hoeveel je bereid bent op te offeren om trouw te blijven aan wie je bent.

Lees dit boek langzaam of lees het in één adem uit.
Maar weet één ding vooraf:

Niet elk geheim wil gevonden worden.
En niet elke kracht vraagt om gebruikt te worden.

Proloog

Het begon niet met licht.
Het begon met stilte.

Een stilte die te diep was voor een gewone nacht, te zwaar voor een lege plek. Alsof de wereld zelf even haar adem inhield, bang voor wat er wakker zou worden als iemand durfde te luisteren.

Onder de grond, waar wortels zich vastklampten aan oude stenen en vergeten paden, verschoof iets. Geen lichaam. Geen schaduw. Iets dat geen naam meer had, maar wel herinnering. Bloed herinnert zich alles.

Er was ooit een belofte gedaan.
Er was ooit gezwegen.
En dat zwijgen had tijd gekocht, maar geen verlossing.

Nu was het spoor weer zichtbaar. Niet voor iedereen. Alleen voor wie ervoor gemaakt was. Voor wie het kon voelen zonder het aan te raken. Voor wie het droeg zonder het te weten.

Boven de stad brandde een lantaarn.
De wind trok aan oude gevels.
En ergens, ver weg van wat ooit was en te dichtbij aan wat zou komen, werd een grens overschreden die nooit geopend had mogen worden.

Dit was geen terugkeer.
Dit was een ontwaken.

En wie het Witte Bloed draagt,
kan zich niet langer verbergen.

1. de Gloed aan de Gracht

Josefien zat op de rand van de gracht met haar handen losjes om haar knieën geslagen. Spelen deed ze niet, al leek het zo. Ze liet haar blik dwalen over het kabbelende water, de oude stenen langs de kade en de gevels die zich als stille wachters boven haar verhieven. Delft was nooit echt stil. Zelfs nu niet. Ze rook natte steen en iets ouds dat nooit helemaal wegging. De stad ademde, en zij ademde mee.

Sommige dingen kon je beter niet voelen. In de weerspiegeling van de gevels zag ze hoe alles net niet klopte, alsof de stad zichzelf in een andere tijd herinnerde. Alsof verleden en heden hier altijd te dicht op elkaar lagen.

En toen gebeurde het.

Niet plotseling, niet fel. Meer alsof haar blik werd vastgehouden zonder dat ze wist waarom. Aan de overkant van de gracht, tussen twee gevels waar de schaduw altijd net iets donkerder was, hing een zachte witte gloed. Geen vorm, geen lichaam, alleen licht. Alsof mist had besloten te blijven hangen terwijl de rest al was opgelost.

Josefien verstijfde. Haar hart sloeg één keer over en begon daarna sneller te kloppen. Ze kneep haar ogen samen, wreef erover met de rug van haar hand en haalde diep adem. Dit kende ze. Soms zag je dingen die er niet waren. Soms wilde je dat vooral heel graag geloven.

Toen ze opnieuw keek, was de gloed weg. Gewoon steen, raam, schaduw. Niets bijzonders.

“Rustig,” fluisterde ze tegen zichzelf terwijl ze opstond en haar broek afklopte. Ze zette een stap, wilde zich omdraaien, en voelde het toen.

Niet voor haar. Achter haar.

Een verschuiving in de lucht, alsof iemand een snaar aansloeg die alleen zij kon horen. Haar schouders ontspanden zich automatisch en tegelijkertijd schoot er een rilling door haar heen. Deze energie kende ze. Te goed.

Nee.

Ze draaide zich om.

“NEE!” gilde ze, half lachend, half huilend, en zonder goed te kijken rende ze vooruit en vloog de vrouw om de nek. “ANNELIEKE!” Haar stem brak terwijl ze zich vastklemde, alsof loslaten betekende dat dit allemaal weer zou verdwijnen.

Sterke armen sloegen om haar heen. Warm. Echt. De stof rook vertrouwd en onverklaarbaar tegelijk. Josefien lachte zo hard dat het pijn deed in haar borst.

“Wat doe jij hier?” ratelde ze. “Wat ben ik blij om jou te zien, dit kan niet, dit kan echt niet, ik dacht dat je weg was.”

“Rustig,” zei Annelieke zacht. “Adem.”

Josefien deed het. Eén keer. Nog een keer. En toen zag ze beweging onder Anneliekes haar. Een klein snuitje kwam tevoorschijn, gevolgd door een bekend piepend geluid. Nog voor ze iets kon zeggen, kroop de cavia langs Anneliekes schouder en sprong tegen haar borst.

“JACOB!” riep Josefien, terwijl ze hem tegen zich aandrukte. “En jij ook! Wat ben ik blij jou te zien!”

Jacob piepte luid en nestelde zich tegen haar hals, trillend maar vastbesloten. Josefien keek weer naar Annelieke. “Wat is er allemaal? Hoe kom je hier? Je hebt gewone kleren aan. Net zag ik je niet eens. Je was er eerst... niet.”

Annelieke keek haar een moment zwijgend aan. Haar ogen waren zacht, maar ernstig. “Daarom ben ik hier,” zei ze. “Ik moet jullie hulp vragen.”

Josefien slikte. “Mij en Lucas?”

“Ja.”

“Alleen wij twee?”

“Nee. De anderen helpen ook. Maar Nadras en ik hebben juist jullie nodig.”

Dat woord bleef hangen. Nodig. Niet gevraagd. Niet gewenst. Nodig.

“Wat is er gebeurd?” vroeg Josefien zachter.

“Niet hier,” zei Annelieke terwijl ze om zich heen keek. “Haal Lucas.”

Dat deed Josefien zonder vragen.

Lucas zat thuis aan tafel, verdiept in een oud boek. Hij keek op toen de deur openvloog en Josefien bijna naar binnen viel. “Ze is hier,” zei ze buiten adem.

“Wie?” vroeg hij, al wist hij het antwoord.

“ANNELIEKE.”

Vijf minuten later stond hij tegenover haar. Voor een fractie van een seconde durfde hij niets te doen, alsof één verkeerde beweging haar weer kon laten verdwijnen. Toen stapte hij naar voren en sloeg zijn armen om haar heen. “Je bent er echt,” zei hij hees.

“Echt genoeg,” antwoordde Annelieke.

Jacob kreeg een knuffel. En toen voelde Lucas iets tegen zijn been. Ondertussen zit Chase al naast Annelieke.

“Wie is dit?” vraagt Annelieke terwijl ze naar de hond kijkt.

“Dit is Chase,” zegt Lucas.

“Chase?” zegt Annelieke verbaasd.

“Ja,” zegt Lucas, “vernoemd naar de hond die ik had toen we bij jou waren.”

Annelieke glimlacht. “Ja, die ken ik nog wel. Sterker nog, toen jullie eenmaal weg waren, was Chase de hele tijd aan het huilen. Uiteindelijk heeft Magiër Chadri hem in huis genomen, en sindsdien zijn die twee de beste maatjes.”

Lucas lachte. “Is Chadri al beter geworden?”

Annelieke glimlachte. “Dat laten we in het midden.”

“Moeten we iets meenemen?” vroeg Josefien.

“Nee.”

Lucas keek naar het zakhorloge op tafel, twijfelde en pakte het toch. En zijn zakmes. En een aansteker. “Voor de zekerheid.”

Annelieke zei er niets van.

De lucht werd dunner. De wereld trok samen. En toen stonden ze ergens anders.

2. de Pestknal

De overgang kwam zonder waarschuwing.

Geen aftellen. Geen tijd om adem te halen. De wereld trok samen, alsof iemand het decor ruw wegschoof, en toen stond alles stil en tegelijk te snel. Lucas voelde een korte druk op zijn borst, alsof hij te diep onder water was gedoken, en daarna was er grond onder zijn voeten. Geen straatstenen, geen gracht, maar natte aarde die zacht meegaf.

Het bos rook anders dan alles wat hij kende. Zwaarder. Groener. Oud.

“Oké,” zei Lucas automatisch, omdat hij iets moest zeggen. “Dat ging... vlot.”

Er volgde een keiharde knal.

Niet dichtbij, maar ook niet ver. Een droge, foute dreun die door de bomen sloeg en de vogels in één keer deed opvliegen. Het geluid stierf niet meteen weg, maar bleef even hangen tussen de stammen, als een echo die niet wist waar hij naartoe moest.

Daarna stilte.

En toen een stem.

“Nee,” klonk het gefrustreerd, iets te luid. “Nee nee nee. Dat was niet de bedoeling.”

Josefien greep Lucas' arm vast. Haar ogen stonden groot. “Dat ging niet goed,” zei ze zacht.

“Dat zei hij net ook,” mompelde Lucas.

Er kwam rook tussen de bomen vandaan. Grijs. Dik. En toen een figuur. Zijn haar stond alle kanten op, zijn jas was zwartgeblakerd en uit één mouw kringelde nog een dun sliertje rook omhoog. Hij sloeg hoestend met zijn hand door de lucht.

“Goed,” zei hij terwijl hij zijn keel schraapte. “We hebben vastgesteld dat dit niet de juiste volgorde was.”

“Chadri!” riep Josefien.

Ze rende vooruit zonder te twijfelen. Lucas volgde, iets voorzichtiger, maar met een grijns die hij niet kon tegenhouden. Chadri keek op, zijn ogen werden groot en toen gebeurde er iets zeldzaams.

Hij vergat even te twijfelen.

“Jullie!” riep hij. “Jullie zijn terug. Dat... dat had ik niet zo snel verwacht. Of wel. Of juist wel. Wacht, nee, ik had het wel voorspeld, alleen verkeerd genoteerd.”

Josefien sloeg haar armen om hem heen. Chadri verstijfde eerst, alsof hij niet zeker wist of knuffels ontplofingsgevaarlijk waren, en sloeg haar toen voorzichtig terug.

“Je bent gegroeid,” zei hij verbaasd.

“Jij bent ouder,” zei Josefien.

“Dat is meestal hoe tijd werkt,” zei Chadri.

Lucas stapte dichterbij. “Je rookt nog,” zei hij.

“Dat is geen rook,” zei Chadri meteen. “Dat is... nasleep.”

Achter hen klonk een bekend geluid. Een lage grom, gevolgd door snelle pootstappen. Lucas draaide zich om en zag Chase, die abrupt bleef staan. De hond keek hem aan, zijn oren naar voren, zijn staart laag. Hij leek te twijfelen.

“Chase,” zei Lucas zacht.

De hond zette een stap. Nog één. Toen rende hij.

Hij botste bijna tegen Lucas op, draaide een rondje, sprong tegen hem op en jankte kort, alsof hij boos en blij tegelijk was. Lucas zakte door zijn knieën en sloeg zijn armen om de hond heen.

“Hé,” zei hij schor. “Hé maatje.”

Chase likte zijn gezicht en ging daarna demonstratief naast hem zitten, alsof hij wilde laten zien dat hij hier hoorde.

“Zie je,” zei Chadri tevreden. “Beste maatjes.”

“Dat is geen uitleg,” zei Lucas.

“Dat was de korte versie,” antwoordde Chadri.

Er bewoog iets in het groen. Een schaduw. Daarna nog één. En toen verschenen ze.

Nadars kwam als eerste tevoorschijn, haar houding rustig, haar blik scherp. Ze droeg andere kleren dan Josefien zich herinnerde, donkerder, eenvoudiger. Ze was ouder geworden, maar niet zwakker. Naast haar liep Lientje, met een mand aan haar arm en modder aan haar laarzen, haar gezicht rustiger, maar haar ogen alerter. Achter hen kwam Berend, groter dan Lucas zich herinnerde, zijn knuppel los in zijn hand alsof hij elk moment nodig kon zijn.

Niemand zei meteen iets.

Toen glimlachte Nadars. “Daar zijn jullie,” zei ze. Niet verbaasd. Niet geschrokken. Alsof ze dit moment al lang had gezien.

“Hoelang is het geleden?” vroeg Josefien.

“Tien jaar,” zei Lientje eenvoudig.

Josefien slikte. “Voor ons... vijf maanden.”

Berend knikte langzaam. “Tijd is hier anders,” zei hij. “En soms oneerlijk.”

Er klonk geknor.

Niet hard. Niet boos. Maar duidelijk.

Josefien draaide zich om en zag Sirah. Hij stond iets verderop, zijn ronde lijf half verscholen achter een boomstam. Hij keek haar aan, zijn kleine ogen glanzend. Josefien rende naar hem toe en sloeg haar armen om zijn nek.

“Jij ook,” zei ze lachend en huilend tegelijk. “Ik heb je gemist.”

Sirah knorde tevreden en duwde zijn snuit tegen haar schouder.

Lucas keek om zich heen. Iedereen was er. Veranderd. Ouder. Getekend door tijd en keuzes. En toch hetzelfde.

“Dus,” zei Chadri, terwijl hij zijn jas uitklopte en er nog een wolkje as uit viel. “Welkom terug. Slecht nieuws. Heel slecht nieuws.”

“Wat is er?” vroeg Lucas meteen.

Chadri haalde diep adem. “Er is iets wakker geworden. Iets uit zeventien-zeventig. En het is niet blij.”

Het bos leek stiller te worden.

“En,” voegde Chadri eraan toe, “dit keer is weglopen geen optie.”

Josefien voelde het al voordat iemand het hardop zei.

Dit was niet zomaar een terugkeer.

Dit was het begin van iets groots.

3. Het Spoor van 1670

Ze bleven niet lang staan.

Dat was het eerste wat Lucas merkte. Niemand stelde voor om even te zitten, te eten of bij te praten. Zelfs Chadri, die normaal elk moment aangreep om iets uit te stellen, keek onrustig het bos in alsof hij bang was dat het bos zou terugkijken.

“Het is hier niet veilig,” zei Nadars. Niet hard, niet paniekerig. Gewoon vast.

“Het is hier al tien jaar niet veilig,” voegde Lientje toe terwijl ze haar mand herschikte. “Maar vandaag voelt het... actiever.”

Lucas keek om zich heen. “Wat is er precies wakker geworden?”

Chadri trok een gezicht. “Dat hangt af van hoe precies je het wilt horen. De korte versie is: iemand heeft iets geopend wat gesloten had moeten blijven.”

Josefien voelde een lichte druk in haar borst, alsof iemand van binnenuit zachtjes op haar ribben klopte. “Niet zomaar iemand,” zei ze. “Het voelt... doelgericht.”

Nadars knikte. “Ja. En dat is nieuw.”

Ze liepen verder het bos in, weg van de plek waar Chadri's mislukte spreuk nog in de lucht hing. De bomen stonden dicht op elkaar, hun stammen donker en nat. De grond was zacht en ongelijk, alsof hij herinnerde waar mensen eerder hadden gelopen.

“Dit spoor,” zei Berend terwijl hij bleef staan en met zijn knuppel op de aarde tikte, “is niet van vandaag.”

Lucas keek naar de modder. Er waren diepe afdrucken te zien, ouder dan hun eigen voetstappen, deels weer dichtgeslagen door regen. “Maar het wordt gebruikt.”

“Ja,” zei Berend. “En dat is het probleem.”

Josefien hurkte en legde voorzichtig haar hand op de grond, zonder echt te drukken. Meteen trok ze haar hand weer terug. “Nee,” zei ze. “Dit is niet zoals normaal.”

“Wat bedoel je?” vroeg Lucas.

“Normaal blijft het bij herinneringen,” zei ze langzaam. “Bij echo’s. Dit is... vastgezet. Alsof iemand een moment heeft vastgespijkerd.”

Lientje keek haar scherp aan. “Raak dit soort plekken nooit langer dan nodig aan,” zei ze. “Aarde onthoudt. En als ze gedwongen wordt, wordt ze boos.”

Chadri kuchte. “Voor de duidelijkheid,” zei hij, “dit is ook waarom Nadars sommige dingen niet kan zien. Aarde en steen sluiten af. Altijd al gedaan. Tijd glijdt er langs, maar gaat er niet doorheen.”

“Dus ondergrondse dingen zijn veilig?” vroeg Lucas.

“Relatief,” zei Nadars. “Tot iemand besluit ze open te breken.”

Ze liepen verder tot het bos dunner werd en overging in een open stuk land. Een oude zandweg slingerde zich door het veld, met aan weerszijden laag gras en verdroogde struiken. Josefien voelde het meteen.

Ze bleef staan.

“Hier,” zei ze.

Iedereen stopte.

“Wat is er?” vroeg Lucas.

“Dit is een kruispunt,” zei ze. “Niet van wegen. Van keuzes.”

Chadri zuchtte. “Ik haat het als ze dat zegt.”

Josefien negeerde hem en keek naar Annelieke, die tot nu toe stil was geweest. Haar gezicht was ernstig, haar schouders gespannen.

“Dit is de plek,” zei Annelieke. “Hier begon het.”

“Wat?” vroeg Lucas.

“De jacht,” zei ze. “In zeventien-zeventig.”

De wind trok aan. Het gras boog mee, maar de lucht voelde zwaar, alsof hij bleef hangen.

“Er gaan verhalen rond,” zei Lientje. “Over ziek vee. Mislukte oogsten. Kinderen die ’s nachts dingen zien die er niet zijn.”

“En mensen willen altijd één ding als ze bang zijn,” zei Berend. “Een schuldige.”

Josefien voelde Jacob bewegen onder Anneliekes haar. Hij piepte zacht, precies op het moment dat Sirah stopte met lopen.

“Ze komen dichterbij,” zei Nadars.

“Wie?” vroeg Lucas, terwijl zijn hart sneller begon te slaan.

“Niet wie,” zei ze. “Wat erachter zit.”

Chadri trok zijn hoed recht. “Oké,” zei hij. “Dan wordt het tijd voor de oncomfortabele regels.”

“Regels?” herhaalde Lucas.

“Ja,” zei Chadri. “Want magie doet niet zomaar alles. En als je denkt dat dat wel zo is, ga je dood. Of erger. Ik heb dat getest.”

“Vrijwillig?” vroeg Lucas.

“Nee.”

Annelieke keek Lucas en Josefien om beurten aan. “Luister goed,” zei ze. “Josefien voelt via aanraking. Niet alles. Alleen wat verbonden is aan mensen, aan keuzes, aan pijn. Het horloge werkt alleen op voorwerpen die vastzitten aan geschiedenis. Niet aan wensen. Niet aan dromen.”

Lucas knikte langzaam. “Dus geen random tijdsprongen.”

“Precies,” zei Chadri. “En Nadars ziet geen afgesloten dingen. Aarde, steen, begraven plekken. Die zijn dicht.”

“En jij?” vroeg Lucas aan Berend.

Berend haalde zijn schouders op. “Ik praat met de grond. Als zij luistert.”

“En als ze niet luistert?” vroeg Josefien.

Dan keek Berend haar even aan. “Dan rennen we.”

Er viel een korte stilte.

Toen klonk er in de verte een geluid. Zacht. Metaal op hout. Eén keer. Daarna nog eens.

“Dat is geen dier,” zei Lientje.

“Dat is geen boer,” zei Nadars.

Annelieke sloot even haar ogen. “Ze zijn begonnen.”

Lucas voelde het tot in zijn vingers. Dit was geen los avontuur. Geen toeval. Dit was een keten die al in beweging was gezet en ze stonden er middenin.

“Dus,” zei hij langzaam, “wat is het plan?”

Chadri glimlachte nerveus. “Dat verzinnen we terwijl we rennen.”

En ergens, diep onder de grond, leek iets te luisteren.

4. Wat Nadars Ziet en Wat Niet

Nadars liep niet voorop.

Dat deed ze nooit wanneer de weg onrustig werd. Ze bleef iets achter de groep, precies ver genoeg om iedereen in het oog te houden, precies dichtbij genoeg om in te grijpen als het moest. Sirah liep naast haar, laag bij de grond, zijn korte pootjes stevig in de modder, zijn neus dicht bij het gras.

Hij knorde zacht.

Niet tevreden. Niet boos. Waarschuwend.

Lucas merkte het als eerste. “Hij doet dat vaker?” vroeg hij terwijl hij over zijn schouder keek.

“Alleen als de tijd zich begint te verschuiven,” zei Nadars. Haar stem was kalm, maar haar hand rustte stevig op Sirahs rug. “Hij voelt het eerder dan ik.”

Josefien keek geïnteresseerd. “Hoe kan dat?”

Nadars keek haar even aan. “Omdat hij niet nadenkt. Hij reageert. Tijd liegt niet tegen dieren.”

Sirah stopte abrupt.

Iedereen bleef staan.

“Dit is zo’n plek,” zei Nadars. “Waar het verleden te dicht op het heden ligt.”

Ze wees naar een lichte verhoging in het landschap, nauwelijks zichtbaar voor wie niet wist waar hij moest kijken. Het gras stond er platter, donkerder. Alsof er vaak iets had gestaan dat nu ontbrak.

“Wat stond hier?” vroeg Lucas.

“Een galg,” zei Nadars. “Later afgebroken. De grond heeft het niet vergeten.”

Josefien voelde een koude rilling langs haar armen trekken. “Ik voel hier niets,” zei ze zacht.

“Dat klopt,” zei Nadars. “Het is afgesloten. Aarde. Steen. Dood gewicht. Jouw gave glijdt erlangs.”

“En de jouwe?” vroeg Chadri.

Nadars schudde haar hoofd. “Ik zie alleen wat beweegt. Wat kiest. Wat nog kan veranderen. Dit ligt vast.”

Sirah knorde harder.

“Maar iemand heeft hier iets opengetrokken,” zei Lientje terwijl ze knielde en voorzichtig het gras bekeek. “Niet diep. Net genoeg.”

“Dat is gevaarlijk,” zei Berend. “Je haalt oude dingen niet half terug.”

Lucas keek van de ene naar de ander. “Wie zou zo iets doen?”

Nadars ademde langzaam in. Toen langzaam uit. “Iemand die gelooft dat angst hem macht geeft.”

Ze liep een paar passen naar voren, bleef staan en sloot haar ogen. Haar houding veranderde. Niet dramatisch. Subtiel. Alsof ze luisterde naar iets wat net buiten bereik lag.

“Niet onder de grond,” mompelde ze. “Niet achter muren. Niet in steen.”

“Maar wel...” begon Josefien.

“Wel waar mensen samenkomen,” zei Nadars. “Waar verhalen circuleren. Waar woorden zich herhalen tot ze waarheid lijken.”

Chadri vloekte zacht. “Dat is altijd het begin.”

Annelieke had tot nu toe gezwezen. Ze stond iets apart, Jacob verscholen onder haar haar, haar blik strak op de plek bij de verhoging.

“Dit is mijn fout,” zei ze uiteindelijk.

Lucas draaide zich naar haar toe. “Hoe bedoel je?”

“Ik ben weggegaan,” zei ze. “Ik heb me verborgen. En nu vult iemand anders het gat met zijn eigen verhaal.”

“Dat is geen fout,” zei Lientje scherp. “Dat is overleven.”

“Maar overleven heeft een prijs,” zei Annelieke.

Sirah begon onrustig te bewegen. Hij draaide kleine cirkels, zijn ademhaling sneller.

“Hij ziet iets,” zei Nadars meteen.

“Waar?” vroeg Berend.

“Niet hier,” zei Nadars. “Verderop. Bewegend. Nog geen uur oud.”

Josefien voelde haar hart sneller kloppen. “Kunnen we het tegenhouden?”

Nadars opende haar ogen. Ze keek Josefien recht aan. “Dat hangt ervan af. Willen jullie zien wat het kost?”

Lucas stapte zonder aarzelen naar voren. “Zeg maar wat we moeten doen.”

Chadri kuchte. “Voor de duidelijkheid, ik ben nog steeds tegen plannen zonder ontsnappingsroute.”

Niemand lachte.

De lucht leek zwaarder te worden. Niet donkerder, maar voller. Alsof hij aandacht vroeg.

“Dan moeten we door,” zei Nadars. “Maar onthoud dit goed.”

Ze keek Lucas en Josefen om beurten aan.

“Wat eenmaal weer in beweging is gezet, kun je niet terugstoppen zonder iets te breken.”

Sirah zette zich in beweging.

En zonder dat iemand het hardop zei, wist iedereen hetzelfde.

Ze waren te laat om het te voorkomen.

Ze konden alleen nog kiezen hoe ze het tegemoet gingen.

5. Waar de Aarde Antwoordt

Lientje liep langzamer dan de rest.

Niet omdat ze achterbleef, maar omdat ze luisterde. Haar voeten raakten de grond niet zomaar; ze plaatste ze met zorg, alsof ze elk stukje aarde eerst toestemming vroeg. De mand aan haar arm wiegde zacht mee, gevuld met bladeren, wortels en stengels die ze eerder die ochtend had geplukt, nog voordat ze wist waarvoor ze ze nodig zou hebben.

Ze wist nu waarom.

De grond onder haar voeten voelde onrustig. Niet boos, niet bang, maar verstoord. Alsof iemand een hand had gelegd op iets dat beter met rust gelaten kon worden. Lientje knielde en legde haar hand plat op de aarde. Koud. Te koud voor het seizoen.

“Hier klopt iets niet,” zei ze zacht.

Lucas bleef naast haar staan. “Kun je zien wat?”

“Niet zien,” corrigeerde ze. “Herkennen.”

Ze haalde haar hand weg en rook eraan. Bitter. Metaalachtig. Angst die te snel was losgelaten. Lientje sloot even haar ogen en ademde diep in, niet om zich af te sluiten, maar om ruimte te maken.

“Dit is geen oude wond,” zei ze. “Dit is opnieuw opengehaald.”

Josefien hurkte bij haar. “Doet het pijn?”

Lientje keek haar aan. “Ja. Maar niet zoals jij pijn voelt. Het is alsof iets is gewekt dat nog sliep.”

Annelieke stond een paar passen verderop, haar armen strak langs haar lichaam. Jacob piepte zacht onder haar haar. Lientje hoefde niet te kijken om te weten dat Annelieke haar hoorde.

“Ik heb dit eerder gevoeld,” zei Annelieke. “Vlak voordat mensen begonnen te fluisteren.”

Lientje knikte. “Woorden kunnen wonden maken. Zeker als ze vaak genoeg herhaald worden.”

Ze stond op en keek rond. Het landschap leek rustig, bijna vriendelijk. Vogels. Wind. Gras. Maar onder dat alles lag spanning, als een snaar die te strak was gespannen.

“Wat gebeurt er als niemand ingrijpt?” vroeg Lucas.

Lientje aarzelde even. Niet omdat ze het antwoord niet wist, maar omdat ze het niet wilde uitspreken. “Dan gaat de aarde zelf proberen te herstellen,” zei ze. “En dat doet ze niet voorzichtig.”

Berend verplaatste zijn gewicht. “Dat klinkt als instorten.”

“Dat is het ook,” zei Lientje.

Chadri trok bleek weg. “Ik stem voor voorzichtig.”

Lientje bukte en haalde een bundel kruiden uit haar mand. Ze knee erin en liet de geur vrij. Warm. Aards. Kalmerend. De lucht leek iets te ontspannen.

“Dit houdt het even stil,” zei ze. “Maar niet lang.”

Josefien keek gefascineerd toe. “Je weet precies wat je nodig hebt.”

“Nee,” zei Lientje. “Ik weet wanneer ik moet luisteren.”

Ze keek Josefien aan, langer dan nodig was. “Jij voelt dingen als je ze aanraakt. Ik voel ze voordat ze aangeraakt willen worden. Dat lijkt op elkaar, maar het is niet hetzelfde.”

Josefien knikte langzaam. “Ik raak soms dingen aan die me overspoelen.”

“En ik blijf soms te lang luisteren,” zei Lientje. “Daar moeten we allebei voor oppassen.”

Sirah kwam dichterbij en duwde zijn neus tegen Lientjes knie. Ze glimlachte kort en legde haar hand op zijn kop. “Ja,” zei ze. “Ik weet het.”

De wind draaide.

Niet plotseling, maar doelgericht.

Lientje voelde het meteen. “We worden gevolgd,” zei ze.

“Door wie?” vroeg Lucas.

“Door wat,” verbeterde ze. “En door mensen die denken dat ze weten wat ze doen.”

Annelieke stapte naar voren. “Dan moeten we sneller zijn.”

Lientje knikte. “Dan moeten we samenwerken.”

Ze keek de groep rond, één voor één. “Wat hier gebeurt, gaat niet alleen over jou,” zei ze tegen Annelieke. “En niet alleen over het verleden.”

Haar blik bleef even rusten op Josefien.

“Het gaat ook over wat nog moet groeien,” zei ze.

De grond onder hun voeten trilde een fractie.

Niet als waarschuwing.

Als herinnering.

En Lientje wist zeker dat dit pas het begin was.

6. De Man met de Hoed die Niet Luistert

Chadri liep altijd net iets achter de groep.

Niet omdat hij traag was, maar omdat hij liever eerst zag wat er misging voordat hij er middenin stond. Zijn hoge hoed zat vandaag schever dan normaal, wat volgens hem een slecht teken was, want wanneer de hoed scheef stond, deed de magie meestal iets onverwachts. En onverwacht was zelden hetzelfde als nuttig.

“Niet doen,” mompelde hij tegen zichzelf terwijl hij struikelde over een boomwortel die er vijf seconden geleden nog niet lag. “Gewoon lopen. Geen toveren. Geen heldendom.”

De hoed zweeg.

Dat vond Chadri nog het meest verontrustende.

Hij keek om zich heen en zag hoe de anderen vooruitgingen. Lucas scherp en oplettend. Josefen stiller dan normaal, alsof ze haar gevoelens had opgevouwen om ruimte te maken. Annelieke rechtop, maar gespannen, alsof ze haar kracht bij elkaar hield met pure wil. Lientje die af en toe stilstond en luisterde naar iets wat Chadri nooit hoorde. Berend die deed alsof alles prima was, terwijl de grond onder zijn voeten anders vertelde.

En hijzelf.

Een magiër met een hoed die weigerde zich te gedragen.

“Oké,” fluisterde Chadri. “Als jij niks zegt, doe ik ook niks.”

Dat was natuurlijk precies het moment waarop de lucht ineens knetterde.

Niet hard. Niet zichtbaar. Maar net genoeg om zijn nekhaartjes overeind te zetten.

“Dat is vals spelen,” zei Chadri streng tegen niemand in het bijzonder.

Hij bleef staan en zette zijn voeten stevig neer, zoals hij ooit had geleerd nadat hij per ongeluk een schuur had laten verdwijnen. Niet ontploffen. Verdwenen. Niemand wist nog hoe dat precies was gebeurd, hijzelf ook niet.

Josefien keek om. “Gaaf het?”

“Ja,” zei Chadri te snel. “Nee. Misschien. Waarschijnlijk. Maar zeg vooral niets, dan blijft het misschien zo.”

Jacob piepte zacht vanaf Anneliekes schouder. Chadri voelde het meteen. Dat diertje had een beter gevoel voor timing dan hij.

“Hoed,” fluisterde Chadri terwijl hij zijn hand erin stak, “we doen alleen iets kleins. Iets netjes. Iets wat niemand laat schrikken.”

Hij haalde zijn hand eruit.

Een vis.

Nat.

Levend.

“Waarom?” vroeg Chadri wanhopig. “Waarom altijd vis?”

De vis spartelde, gleed uit zijn handen en landde met een plof op de grond. Sirah keek ernaar, overwoog het, en besloot toen dat dit niet zijn probleem was.

Lucas probeerde zijn lach in te houden. “Doet hij het altijd zo?”

“Dit is een goede dag,” zei Chadri. “Geen vuur.”

Maar toen gebeurde het.

Een schaduw gleed tussen de bomen door, snel en laag. De lucht trok samen. De grond werd stiller. Lientje verstijfde.

“Chadri,” zei Annelieke. “Nu.”

Hij slikte. Dit was zo’n moment. Geen tijd om te twijfelen. Geen ruimte voor plannen. Alleen doen.

“Niet denken,” zei hij hardop, meer tegen zichzelf dan tegen de magie. “Niet twijfelen.”

Hij stak zijn hand opnieuw in de hoed.

Er kwam licht uit.

Geen explosie. Geen rook. Geen vis.

Een zachte, brede gloed spreidde zich uit als een schild, precies om de groep heen. De lucht werd warmer. De druk verdween.

Chadri staarde naar zijn hand. “Oh,” zei hij verbaasd. “Dat was... goed.”

De schaduw deinsde terug.

Berend keek hem aan. “Netjes.”

Chadri voelde zijn knieën trillen. “Zeg dat niet te hard. Straks hoort de hoed het.”

Hij liet zijn hand zakken en ademde diep uit. Zijn hart bonkte, maar dit keer niet alleen van angst. Er zat iets anders bij. Trots, misschien. Of opluchting.

Josefien keek hem aan. “Je deed het precies op tijd.”

Chadri haalde zijn schouders op, maar zijn glimlach was scheef en oprecht. “Ja,” zei hij. “Maar laten we doen alsof het per ongeluk was.”

De wind trok weer aan. De dreiging was niet weg. Alleen uitgesteld.

Chadri zette zijn hoed recht.

Voorzichtig.

“Volgende keer,” mompelde hij, “doe ik het weer zo.”

De hoed bleef stil.

Dat maakte hem zenuwachtig.

En ergens diep vanbinnen wist Chadri dat hij dit niet voor altijd kon blijven uitstellen.

7. Wat de Grond Weet

Berend voelde het al voordat iemand iets zei.

Niet in zijn hoofd. Niet in zijn hart. In zijn voeten.

De grond onder hem was onrustig. Niet bewegend, maar gespannen, alsof ze haar adem inhield. Dat was altijd het teken. Aarde deed niets zonder reden. Als ze stil werd, luisterde ze. Als ze trilde, waarschuwde ze.

Berend vertraagde zijn pas en bleef staan. Zijn hand gleed automatisch naar de knuppel die hij bij zich droeg. Geen wapen, had hij altijd gezegd. Een verlengstuk. Iets om mee te praten.

“Niet verder,” zei hij.

De groep stopte. Lucas draaide zich om. “Wat is er?”

Berend knielde en legde zijn hand plat op de grond. De kou trok meteen door zijn huid heen, maar daaronder zat iets anders. Druk. Weerstand. Alsof de aarde iets vasthield wat ze liever niet losliet.

“Hier,” zei hij. “Hier is het spoor sterker.”

Annelieke kwam naast hem staan. Haar gezicht was strak. “Ze hebben hier gestaan.”

“Niet alleen gestaan,” zei Berend. “Gewacht.”

Hij haalde diep adem. Dit was het deel dat hij haatte. Het voelen zonder zien. Het weten zonder bewijs. Hij had geleerd ermee te leven, maar het werd zwaarder nu de anderen op hem rekenden.

Josefien bleef iets achter hem staan. Hij voelde haar aanwezigheid als een lichte druk in zijn rug. Alsof zij ook luisterde, maar op een andere manier.

“Het is dicht,” zei Berend plots. “Niet kapot. Dichtgeduwd.”

“Wat is dicht?” vroeg Lucas.

Berend stond langzaam op. Zijn knieën kraakten. “De grond hier wil niets doorlaten. Geen wortels. Geen water. Geen herinneringen.”

Lientje vloekte zacht. “Dat doen ze niet zomaar.”

“Nee,” zei Berend. “Dat doe je alleen als je iets wilt verbergen.”

De lucht werd zwaarder. Chase gromde laag. Sirah knorde onrustig en stapte dicht tegen Berend aan. Het zwijn voelde het ook. Dat was geen toeval.

Berend sloot zijn ogen.

Hij dacht aan vroeger. Aan hoe hij had geleerd zijn woede niet te laten lopen. Niet te laten barsten. Aarde was geduld, had zijn leermeester gezegd. Geduld en kracht. Niet slaan, maar dragen.

Maar dit.

Dit vroeg iets anders.

De grond onder zijn voeten sidderde een fractie. Net genoeg om het niet te kunnen negeren.

“Ze komen dichterbij,” zei Berend. “Niet rennend. Doelgericht.”

Lucas’ ademhaling versnelde. “Kun je ze stoppen?”

Berend keek hem aan. Lang. Eerlijk. “Ik kan ze vertragen.”

Dat was het moment waarop zijn woede doorbrak.

Niet explosief. Niet schreeuwend. Maar diep en zwaar, alsof iets ouds in hem wakker werd. Hij plantte zijn knuppel recht in de aarde en sloot zijn hand eromheen.

“Tot hier,” zei hij zacht.

De grond antwoordde.

Niet met een beving, maar met weerstand. De aarde werd dikker, taaier. Modder zoog zich vast. Wortels trokken samen. Wat naderde, stakte.

Berend voelde het door zijn armen trekken, zijn schouders, zijn rug. Het kostte kracht. Te veel. Hij beet zijn tanden op elkaar.

“Berend,” zei Annelieke scherp. “Niet alles tegelijk.”

“Ik weet het,” gromde hij. “Maar ze drukken.”

Zijn knieën trilden. Hij voelde het zand onder zijn nagels. Dit was geen spel. Dit was trekken en duwen tegen iets dat geen gezicht had.

Toen liet hij los.

Niet omdat hij niet meer kon. Omdat hij moest kiezen.

De aarde ontspande iets. Genoeg om te ademen. Niet genoeg om veilig te zijn.

Berend stond hijgend rechtop. Zijn handen trilden. Zijn woede zat nog steeds in hem, opgesloten, maar nu wist hij zeker wat hij al vreesde.

Dit was niet zomaar een jacht.

Dit was voorbereiding.

Lucas legde een hand op zijn arm. “Je hield ze tegen.”

Berend schudde zijn hoofd. “Nee. Ik heb ze laten weten dat we hier zijn.”

Dat was erger.

De wind trok aan. In de verte klonk een dof, ritmisch geluid. Geen voetstappen. Iets groters.

Berend pakte zijn knuppel weer vast en voelde de aarde onder hem langzaam veranderen.

“Wat het ook is,” zei hij, “het komt niet om te praten.”

En diep vanbinnen wist hij dat hij dit niet alleen kon dragen.

Nog niet.

8. De Cirkel Breekt

De lucht veranderde voordat iemand het hardop durfde te zeggen.

Niet plotseling, niet met een knal, maar alsof de wereld zelf inzag dat ze te ver was gegaan en nu terugdeinsde. De mist die eerst laag had gehangen, begon te bewegen, niet weg te trekken maar samen te trekken, dikker te worden, zwaarder, alsof hij een wil kreeg.

“Dit klopt niet,” zei Lientje, terwijl haar vingers al over de kruiden aan haar riem gleden. “Dit is geen reactie meer. Dit is antwoord.”

De grond onder hun voeten voelde gespannen, alsof hij elk moment kon scheuren. Lucas zette instinctief een stap voor Josefiën, terwijl Chase grommend naast hem ging staan. Sirah scharrelde onrustig heen en weer, zijn hoeven diep in de aarde, zijn lijf laag bij de grond.

“Ze komen,” zei Nadras. Haar stem was vlak, maar haar ogen brandden. Ze stond stil, beide handen open, alsof ze iets vasthield wat nog geen vorm had. “En dit keer zijn ze niet alleen om te meten.”

“Hoeveel?” vroeg Berend.

Nadras haalde langzaam adem. “Dertien.”

Het woord viel als steen in water.

“Waarom is het altijd een irritant symbolisch aantal,” mompelde Chadri, die ondertussen probeerde zijn hoed recht te zetten en hem daarbij bijna liet vallen. “Ik bedoel, twaalf is overzichtelijk. Dertien voelt... persoonlijk.”

Niemand reageerde.

De eerste Zwarte Ridder verscheen zonder geluid. Daarna nog één. En nog één. Tot ze er allemaal stonden, verspreid in een halve cirkel, hun harnessen dof, hun helmen gesloten, hun aanwezigheid zwaarder dan hun gewicht.

Lucas voelde hoe Josefen zijn mouw vastgreep. Haar ademhaling was te snel. Hij legde zijn hand over de hare, stevig, vast. “Bij mij blijven,” zei hij laag.

“Ik voel ze,” fluisterde ze. “Ze zijn leeg. Maar ze dragen iets ouds.”

“Dat is hun functie,” zei Annelieke, terwijl ze naar voren stapte. “Ze voeren uit wat ooit is vastgelegd.”

“En wat is dat precies?” vroeg Chadri, iets te hard.

Annelieke keek hem aan. “Sluiten wat niet meer mag bestaan.”

De ridders kwamen in beweging.

Niet rennend. Niet aarzelend. Ze liepen, gelijkmatig, onstuitbaar. De grond leek onder hen te buigen.

“NU,” brulde Berend.

Hij sloeg zijn knuppel in de aarde. Niet om te breken, maar om te verankeren. De grond antwoordde met een diepe dreun. Scheuren trokken door de modder, wortels schoten omhoog en sloegen zich om metalen benen. Twee ridders vielen, maar de rest liep door, hun bewegingen aangepast, berekend.

“Ze leren,” riep Lientje. “Ze passen zich aan.”

Ze gooide haar kruiden in een wijde boog. De lucht vulde zich met scherpe geur. Eén ridder stokte, zijn helm kantelde een fractie, alsof hij iets herkende.

“Dat is alles wat ik krijg,” hijgde Lientje. “Een fractie.”

“Fracties winnen ook,” zei Nadras, en haar stem sloeg om.

Ze hief haar handen. De lucht rondom haar begon te trillen, alsof er hittegolven doorheen liepen. Haar gezicht vertrok. Dit was geen

gecontroleerde magie meer. Dit was opgespaarde woede, jaren vastgehouden.

De eerste schokgolf sloeg door de ridders heen. Drie werden achteruit geworpen. Eén bleef staan.

Nadras schreeuwde. Niet van pijn, maar van loslaten. Nog een golf. Nog één. Haar knieën knikten, maar ze bleef staan.

“Genoeg!” riep Annelieke scherp.

Maar Nadras hoorde haar niet meer.

Sirah stormde vooruit. Niet snel, maar massief. Hij ramde zich tegen een ridder aan, zijn kracht puur, dierlijk. Het staal boog. Chase sprong, beet zich vast, werd weggeslagen en stond weer op, tanden ontbloot.

“Chadri!” schreeuwde Lucas. “NU zou magie handig zijn!”

“JA IK BEN BEZIG,” gilte Chadri terug, terwijl hij in zijn hoed graaide. “DIT DING DOET NOOIT WAT IK WIL.”

Er kwam licht uit. Veel licht. Te veel licht. Het knalde tegen een ridder aan en sloeg hem uit elkaar in schaduwen.

Chadri staarde naar zijn handen. “Oh. Dat was... goed?”

Een zwaard sloeg vlak langs hem heen.

“NIET NU KIJKEN,” schreeuwde hij, terwijl hij wegdook en struikelde. “IK BEN NOG AAN HET BIJLEREN.”

Lucas trok Josefen mee naar achteren. Ze struikelde, viel bijna, maar bleef overeind. Haar ogen waren wijd. Ze voelde alles.

“Ze breken iets,” zei ze hees. “Niet hier. In haar.”

Lucas keek naar Annelieke.

Ze stond nog steeds in het midden.

De cirkel om haar heen begon te gloeien. Niet fel. Wit. Zacht. Maar gevaarlijk.

“Annelieke,” riep Lientje. “Niet zo. Dit vreet je op.”

“Ik weet het,” zei Annelieke.

Ze spreidde haar armen.

De wereld leek te kantelen.

De grond barstte open. Licht schoot omhoog. De ridders werden tegengehouden, teruggeduwd, vastgezet. Ze vochten niet meer. Ze werden vastgehouden.

Maar Annelieke zakte door haar knieën.

Josefien gilde. “STOP.”

Annelieke keek haar aan. En glimlachte.

“Dit is waarvoor ik besta,” zei ze zacht. “Maar niet waarvoor jij zult breken.”

Het licht doofde langzaam.

De ridders stonden stil. Niet verslagen. Vastgezet.

Annelieke bleef knielen.

En iedereen voelde het.

Dit was te veel geweest.

En de prijs was nog niet betaald.

9. Wat Overblijft

Niemand juichte.

Dat was het eerste wat Lucas beseftte toen de stilte viel. Geen opluchting, geen overwinningsgevoel, geen moment waarop iemand durfde te geloven dat het voorbij was. Alleen ademhaling. Zwaar, onregelmatig, overal om hem heen. En in het midden van alles knielde Annelieke, haar handen nog uitgespreid, haar hoofd gebogen, alsof ze de wereld zelf vasthield en niet wist of ze haar los kon laten.

“Annelieke,” zei Lucas, hees, en hij schrok van hoe klein zijn stem klonk.

Ze keek op.

Haar ogen waren nog steeds licht, maar het was anders. Minder scherp. Minder aanwezig. Alsof iemand het vuur had teruggedraaid tot iets wat nog net brandde.

“Niet dichterbij,” zei ze zacht.

Josefien stond al naast Lucas. Ze had niet eens gemerkt dat ze was opgestaan. Haar handen trilden, maar haar ogen stonden vast op Annelieke gericht. “Je doet pijn,” zei ze. “Vanbinnen.”

Annelieke glimlachte zwak. “Ja. Dat hoort erbij.”

“Dat hoort nergens bij,” snauwde Nadrass, die wankelend overeind kwam. Haar gezicht was grijs, haar ademhaling schokkerig. “Dit was geen verdediging meer. Dit was zelfvernietiging.”

“Het was nodig,” zei Annelieke.

“Het was te veel,” zei Lientje, terwijl ze naast haar knielde en haar hand vlak boven Anneliekes borst hield zonder haar aan te raken. “Je trekt niet alleen licht uit de aarde. Je trekt jezelf leeg.”

Berend stond iets verderop, zijn knuppel zwaar in zijn hand, zijn schouders gebogen. Hij zei niets. Hij keek naar de vastgezette Zwarte Ridders, naar de gebroken grond, naar de sporen van strijd. Hij had gevochten. Hard. En toch voelde het alsof hij gefaald had.

Chadri zat in de modder. Letterlijk. Zijn hoed lag scheef naast hem. Hij keek van zijn handen naar Annelieke en weer terug. “Oké,” zei hij schor. “Dit was officieel boven mijn salarisniveau.”

Niemand lachte.

De grond begon opnieuw te trillen.

Niet door de ridders. Niet door magie die losbarstte.

Maar door iets dat weggleed.

“Ze verdwijnen,” fluisterde Josefien.

De Zwarte Ridders begonnen te vervagen. Niet in rook, niet in licht, maar alsof ze werden uitgewist. Eén voor één. Hun harnassen vielen leeg in elkaar en losten daarna zelf op, als stof in natte lucht.

“Ze zijn teruggestuurd,” zei Nadras. “Niet vernietigd. Verplaatst.”

“Gesloten,” zei Annelieke.

Ze liet haar armen zakken. Dat alleen al leek haar al haar kracht te kosten.

Lucas voelde iets kouds langs zijn rug. “Wat betekent dat voor jou?”

Annelieke ademde diep in. Het kostte haar zichtbaar moeite. “Dat de cirkel niet meer bij mij hoort.”

Josefien stapte naar voren. “Wat bedoel je?”

Annelieke keek haar aan. Lang. Aandachtig. Alsof ze haar voor het eerst echt zag.

“Het bloed,” zei ze zacht. “Het witte bloed. Het is nooit van één geweest. Het wordt gedragen. Doorgegeven.”

Josefien voelde het nog voordat ze het begreep. Een druk in haar borst. Een herkenning die dieper ging dan woorden. “Nee,” fluisterde ze. “Niet ik.”

“Juist jij,” zei Annelieke.

Alles viel stil.

Lucas draaide zich half naar Josefien. “Wat zegt ze?”

Josefien schudde haar hoofd, maar haar ogen vulden zich met tranen. “Ik voel het. Het klopt.”

Lientje haalde scherp adem. “De eerste bloedlijn.”

Nadras sloot haar ogen. “Van oma Aagje’s kant,” zei ze. “Dat verklaart alles.”

Lucas’ hoofd tolde. “Wacht. Bedoel je dat Josefien...”

“Een Witte Wief is,” zei Annelieke rustig. “Niet zoals ik. Jij draagt geen last van afsluiten. Jij draagt herinnering. Gave. Groei.”

Josefien voelde warmte door haar handen trekken. Niet fel. Niet gevaarlijk. Maar aanwezig. “Ik heb dit niet gevraagd.”

“Geen enkele erfgenaam doet dat,” zei Annelieke. “Maar jij mag kiezen hoe je het draagt.”

Ze strekte haar hand uit. Niet dwingend. Open.

Josefien aarzelde.

Lucas wilde iets zeggen. Iets beschermen. Maar hij wist dat dit niet van hem was.

Josefien pakte Anneliekes hand.

De wereld hield zijn adem in.

Er was geen explosie. Geen lichtflits. Alleen een zachte trilling, alsof iets ouds eindelijk zijn plek vond. Josefien voelde beelden. Geen chaos. Geen pijn. Alleen begrip. Aarde. Water. Mensen. Sporen. Dingen die waren achtergelaten en niet vergeten wilden worden.

Toen liet Annelieke los.

En viel.

Lucas was er als eerste. Hij ving haar op, voelde hoe licht ze was geworden. Te licht.

“Je blijft,” zei hij fel. “Je blijft.”

Annelieke glimlachte zwak. “Ik blijf genoeg.”

Er werd niet gehuild. Nog niet.

Ze wisten allemaal wat dit betekende.

De lucht werd rustiger. De grond sloot zich. De plek ademde weer.

“Het is tijd,” zei Annelieke zacht.

Afscheid kwam niet ineens. Het sloop binnen.

Josefien knielde naast haar en sloeg haar armen om haar heen. “Dank je,” fluisterde ze. “Voor alles.”

Annelieke aaide haar haar. “Word niet zoals ik,” zei ze. “Word wie jij bent.”

Berend boog zijn hoofd. Nadras legde haar hand kort op Anneliekes schouder. Lientje sloot haar ogen.

Chadri schraapte zijn keel. “Ik haat dit soort momenten,” zei hij. “Ze zijn altijd te... echt.” Hij boog zich voorover en gaf haar een onhandige knuffel. “Je was... indrukwekkend.”

Annelieke lachte zacht.

Sirah stond ernaast. Zwijgend. Zijn aanwezigheid alleen al zwaar van betekenis.

Chase jankte zacht.

Toen begon het zakhorloge te tikken.

Tik... tak...

Lucas keek omlaag. Het lag open in zijn hand. Hij had niet gemerkt dat hij het had gepakt.

De lucht werd grijs.

Josefien keek om zich heen, haar ogen vol tranen en licht tegelijk. “Ik vergeet dit niet,” zei ze.

Annelieke keek haar nog één keer aan.

Toen kwam de flits.

En alles verdween.

Tik... tak...

10. Wat Blijft

De grijze wolk trok langzaam op.

Lucas voelde als eerste de vloer onder zijn hand. Hard. Bekend. Hout. Geen aarde meer, geen kou die uit de grond omhoog kroop, geen geur van nat gras en oud vuur. Alleen de stille, vertrouwde lucht van zijn slaapkamer. Zijn bed stond scheef tegen de muur zoals altijd. De plank met boeken kraakte zacht onder het gewicht dat hij er ooit te snel op had gezet.

Het tikken stopte.

Lucas ademde scherp in en ging overeind zitten. Zijn hoofd bonsde. Zijn spieren voelden alsof hij te lang had gerend zonder te stoppen. Hij keek om zich heen, haastig, alsof hij bang was dat alles alsnog zou oplossen.

“Josefien,” zei hij.

Ze zat tegen het bed aan, haar knieën opgetrokken, haar handen om elkaar heen gevouwen. Haar ogen stonden open, maar ze leek ergens anders te zijn. Niet weg. Meer... dieper.

“Ik ben hier,” zei ze zacht.

Lucas kroop naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen. Pas toen merkte hij dat zijn handen trilden. Hij hield haar vast alsof hij haar opnieuw moest leren kennen. Alsof loslaten haar weer zou laten verdwijnen.

Ze bleven zo zitten. Minuten misschien. Of langer. Tijd voelde hier anders dan daar.

“Het is voorbij,” zei Lucas uiteindelijk, maar hij geloofde het niet helemaal.

Josefien schudde langzaam haar hoofd. “Nee,” zei ze. “Het is af. Dat is iets anders.”

Lucas liet die woorden zakken. Af. Niet opgelost. Niet rechtgezet. Alleen... af.

Hij keek naar het zakhorloge dat open op het bed lag. Stil. Onschuldig bijna. Alsof het nooit had getikt. Alsof het niet net hun wereld had opengebroken en weer dichtgeklapt.

“We hebben haar achtergelaten,” zei hij.

Josefien kniep haar ogen even dicht. “Nee. Ze heeft ons teruggebracht.”

Dat was waar. En toch voelde het als verlies.

Beneden hoorde Lucas het zachte geluid van bestek. Zijn ouders waren in de keuken. De wereld was doorgedaan. Dat was misschien wel het vreemdste van alles.

“Iedereen leeft gewoon verder,” zei hij.

“Dat is ook de bedoeling,” zei Josefien. “Dat zei ze toch?”

Lucas knikte. Hij stond op en liep naar het raam. Buiten brandde een lantaarn. Het was avond. Regen had het asfalt donker gemaakt. Alles glansde een beetje.

Hij hoorde Josefien achter zich bewegen.

“Lucas,” zei ze. “Ik ben niet hetzelfde.”

Hij draaide zich om. “Ik ook niet.”

Ze glimlachte flauwtjes. “Maar ik voel dingen anders. Duidelijker. Alsof ik moet leren luisteren zonder alles binnen te laten.”

Lucas liep terug en ging tegenover haar zitten. “Dan leer ik wel met je mee,” zei hij. “Iemand moet je afremmen.”

Ze snoof. “Jij?”

“Vooruit,” zei hij. “Iemand anders dan.”

Ze lachten zacht. Het klonk breekbaar, maar echt.

Later die avond zat Josefien alleen op haar kamer. Het raam stond op een kier. De lucht rook naar natte stenen en herfst. Ze zat op haar bed, haar knieën onder haar kin, en keek naar buiten. Ze dacht aan aarde die sprak zonder woorden. Aan herinneringen die bleven hangen in dingen. Aan een hand die haar had losgelaten zodat zij kon blijven.

Toen zag ze het.

Onder de lantaarnpaal aan de overkant.

Een vrouw.

Niet scherp. Niet vaag. Precies ertussenin.

Josefien sprong overeind.

“Lucas!” riep ze, maar hij hoorde haar niet meer.

Ze rende de trap af, trok de deur open en stond buiten op het natte trottoir. Haar hart bonsde. De lucht voelde anders hier. Stilliggend. Aandachtig.

Annelieke stond onder het licht.

Niet in wit. Niet in mist. Gewone kleren. Haar gezicht moe, maar warm. Haar ogen helder.

Josefien viel haar om de hals.

“Ik wist dat je nog kwam,” snikte ze.

Annelieke hield haar even vast en stapte toen een halve pas achteruit. “Ik kon niet weg zonder dit.”

Ze hield iets tegen zich aan.

Het heeft een kortharige vacht in bruin en wit, een donkerbruin gezichtje, glanzende zwarte oogjes en kleine, roze oortjes die zacht tegen zijn kop liggen. Een cavia

“Hij heet Spot,” zei Annelieke zacht. “Hij hoort nu bij jou, het is het zoontje van Jacob.”

Josefien lachte door haar tranen heen en nam het diertje voorzichtig aan. Het piepte zacht en kroop tegen haar aan.

“Dank je,” fluisterde ze.

Annelieke glimlachte. “Wat jij draagt, groeit. Wat ik droeg, rust nu.”

Ze keek nog één keer naar het huis. Naar het raam waar Lucas inmiddels stond.

Ze zwaaide naar elkaar en Annelieke gaf als laatste nog een knipoog

En toen was ze weg.

Geen flits. Geen mist.

Gewoon... niet meer daar.

Josefien bleef staan. Met Nootje tegen haar borst. Met het licht van de lantaarn op haar gezicht.

Binnen tikte niets.

Maar diep vanbinnen wist ze het zeker.

Sommige sporen verdwijnen nooit.

Ze wachten.

Nawoord

Sommige verhalen beginnen niet met een idee, maar met een gevoel.
Een plek die je kent, maar die ineens anders aanvoelt.
Een straat waar je vaker bent geweest, maar waarvan je ineens denkt: *hier ligt iets onder*.

Dit boek is ontstaan vanuit die gedachte.

Niet alles wat belangrijk is, laat zich vastleggen in archieven of jaartallen. Sommige dingen leven voort in verhalen, in herinneringen, in wat mensen liever niet hardop zeggen. In dit verhaal raken verleden en heden elkaar niet om alles recht te zetten, maar om te laten zien dat keuzes altijd een prijs hebben. Ook wanneer ze met de beste bedoelingen worden gemaakt.

Lucas en Josefien zijn geen helden omdat ze alles oplossen. Ze zijn dat omdat ze blijven kijken, blijven voelen en leren leven met wat niet meer veranderd kan worden. Dat maakt hun reis misschien minder comfortabel, maar des te echter.

Dit is geen verhaal over winnen.
Het is een verhaal over dragen.

En soms is dat het moeilijkste wat er is.

bedankt voor het lezen.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Martin Kruiniger', enclosed within a large, loopy oval stroke.

Martin Kruiniger

en het Geheim van het Witte Bloed

Wanneer Annelieke opnieuw verschijnt in het heden, weten Lucas en Josefien één ding zeker: het verleden is nog niet klaar met hen.

Een oud spoor uit 1670 wordt opnieuw zichtbaar. Een geheim dat generaties lang verborgen is gebleven, begint te ademen. Wat eerst een vraag leek, blijkt een erfenis te zijn die niet iedereen kan dragen. Terwijl angst, macht en vergeten waarheden samenkomen, wordt duidelijk dat sommige krachten niet gekozen worden, maar doorgegeven.

In een wereld waar geschiedenis liever zwijgt en herinneringen gevaarlijk zijn, moeten Lucas en Josefien ontdekken wat het betekent om verantwoordelijkheid te nemen voor iets dat groter is dan zichzelf.

Lucas en het Geheim van het Witte Bloed is een duister en meeslepend young adult-avontuur over afkomst, loyaliteit en de moed om te blijven staan wanneer alles vraagt om weg te kijken.

Niet elk geheim wil onthuld worden.
Maar sommige laten zich niet langer verbergen.

